

THE NOTHING I NEEDED

FERDINANDO FREGA

EW TUNEBÛNA KU MIN HEWCE DIKIR

THE FAMILY · 15

Jina min Elisabetta biryar da ku bi keça min Giorgia re, ligel birayê xwe Michele û jina wî, Cinzia, biçe betlaneyê.

Armanca wan mala pismamekî li Sîcîlyayê bû, ku ew ê pênc rojan li wir derbas bikirana da ku ji stresa jiyana rojane bêhna xwe vedin.

Berî ku min bi tenê bihêlin, ji bilî berpirsiyariya lênêrîna Labradorê min ê Amerîkî, ku demekê li Napolîyê hevaleke wî hebû û devoka kûçikan a herêmî girtibû, wan bal kişand ku ji min re bibêjin ku embar tije ye. Wan herwiha pêncî euro ji min re hiştin ji bo xercên rojane yên zêde û eşkere kirin ku, dema vegerin, ew li bendê ne ku mal bi rêkûpêkiyeke bêkêmasî be û nebe mîna herêmeke karesata malê.

Her roj telefon dikirin. Her du jî ji bo kûçik bi fikar bûn. Ma wî xwaribû? Ma têra xwe av vexwaribû? Ma ji bo gera xwe derketibû derve? Ma karê xwe kiribû? Ma heval dîtibû?

Di demekê de min pêşniyar kir ku ew rasterast telefonî wî bikin û bihêlin ew bi xwe bersiva pirsên wan bide, gazin jî tê de.

Ji bo min, tenê carinan pirseke aram ji jina min dihat.

«Te xwar?»

Û min bi heman aramiyê bersiv dida.

«Erê, evîna min.»

Ahahahahahahahahah.

Paşê roja vegera wan hat.

Bi meraqeke bêsinor, ew ketin malê.

Her tişt paqij bû. Mitbex bêqusûr bû. Yek firaqek jî ne ji cihê xwe derketibû.

Ew ewqas ecêbmayî man ku dîsa derketin derve, li korîdorê sekinîn û ji xwe pirsîn gelo ketine apartmaneke şaş.

Jinbiraya min, keça efserekî payebilind ê Karabînyeran, cihê sûcê bi baldarî kontrol kir û pîrozbahiya min kir, di heman demê de pirsî ka tişteki wiha çawa dikaribû biqewime.

Dema ku her kesî digot qey efektên taybet qediyar, em li dora maseya mitbexê civiyan û wan dît ku ez bi pêncî euro di destê xwe de tîm, amade ku wan vegerînim.

Rûyên wan li hev rast hatin. Çavên wan bêtî peyvekê jî axaftineke tevahî kirin.

Pirs yekser hat.

«Ma te nexwar?»

Û min bersiv da:

«Erê, spas. Qet nebe rojê sê caran. Lê min dizanî ku ez ne hewcedarê tişteki din bûm. Tunebûn bes bû ku ez bijîm. Ew her tiştê ku min hewce dikir bû.»

Ez kenîyam û bi tena serê xwe çûm gerê.

Ji ber ku divê serkeftin tu carî neyê parvekirin.

Ew mîna dondurmeyê ye. Her kes tamê li ser zimanê xwe nas dike, heta dema ku ew ji bo her kesî heman tam e.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂